

Струпахъ се всички, задърпахъ баба Спаса единъ на вамъ, другъ на тамъ, а тя горката, като кукла се въртѣше и нищо не знаеше. „Подай заявление, полицията може би да го хване“ — казваха ѝ нѣкои и се прѣснаха. Останаха подъ шумната черница: тя съ празната кошница и гърненце въ ржка, внучето ѝ, кой часъ не изплакало, и слѣпиятъ пѣвецъ съ голѣмата хармоника. Дълго гледа тя прорѣзаната си пазва, провира прѣстъ презъ нея, па най-последъ дълбоко въздъхна и каза по-крушено:

— Какъвъ свѣтъ се навѣди, ееей! Синъ ми убиха, а сега и паричкитѣ ми откраднаха! Разбойници, хайдуци!

— Дигна глава, погледна пѣвеца, който прибираше вече хармониката си, па забърка по джебовецѣ на внучето си:

— Дай, баба, дай твоитѣ да платимъ книжката на човѣка!

— Аа, не давамъ ги, задърпа се момченцето — тия пари сж мои, тия пари сж за свирка.

— И свирка ще бжде, ама дай ги сега да платимъ пѣснопойката, че тая пѣснопойка е за насъ писана, за баща ти!

Момченцето дигна главичка и загледа втренчено.

— Какво ме гледашъ такъвъ? Нали и ти имашъ баща? Дай паритѣ да платимъ пѣснопойката!

Свитата детска ржичка се отпуста и забърка въ джеба. Но въ това време пѣвецътъ се обади:

— Остави го, бабо, остави го да си вземе свирка. Пѣснопойката азъ ви я подарявамъ. Щомъ и вашиятъ синъ тѣй... въ войната, подарявамъ ви я!

Очичкитѣ на детето свѣтнаха, а баба Спаса пристѣпи къмъ пѣвеца, вгледа се въ тъмнитѣ му очи и завика като луда:

Ама ти... да не би ти... съ нашъ Павелъ, а? Думай, сине, кжде го оставихте, кжде?